

Το λαδάκι στα νηστικά παιδιά της ή στο καντήλι της Παναγίας;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ήταν παραμονή του Ευαγγελισμού, 24 Μαρτίου του 1942, και ήμασταν στη Δράμα, στην ιδιαιτέρα μου πατρίδα. Η ξένη κατοχή ήταν Βουλγάρικη. Οι στερήσεις, οι αρρώστιες και η πείνα είχαν πάρει τρο-μακτικές διαστάσεις και ο θάνατος θέριζε κάθε μέρα μικρούς και με-γάλους και ιδιαιτέρως τα παιδιά.

Μεταξύ των συγγενών μου είχα και μια μακρινή θεία, χήρα με πέντε παιδιά. Τον άνδρα της τον είχαν σκοτώσει οι κατακτητές πριν από έξι μήνες στις σφαγές στις 29 Σεπτεμβρίου του 1941. Από τρό-φιμα της είχαν απομείνει ένα δάχτυλο ελαιόλαδο και μια “χούφτα” κα-λαμποκάλευρο. Εκείνο λοιπόν το απόγευμα, σκέφτηκε ότι αύριο, του Ευαγγε-λισμού, είχε έστω και κάτι λίγο για τροφή στα παιδιά: εκατό δράμια αλευράκι κι ένα δάχτυλο λαδάκι.

Ξαφνικά τα μάτια της έπεσαν πάνω στο σβησμένο καντήλι, που ήταν κρεμασμένο μπροστά στο εικονοστάσι και τότε μπήκε στο δί-λημμα: Το λαδάκι στα νηστικά παιδιά της ή στο εικονοστάσι με την εικόνα του Ευαγγελισμού; Αποφασιστικά όμως έκανε τον Σταυρό της και είπε στην Παναγία: *“Παναγία μου! Εγώ θα Σου ανάψω το καντήλι, γιατί η μέρα που ξημε-ρώνει είναι πολύ μεγάλη για την πίστη μας, αλλά και Συ όμως ανάλαβε να μου Θρέψεις τα παιδιά”*.

Πήρε το λιγοστό λαδάκι και μ’ αυτό άναψε το καντήλι της Πανα-γίας. Το ιλαρό του φως φώτισε το φτωχικό σπίτι και η καρδιά της γέμι-σε από γαλήνη. Αυτό τους

συνόδευσε στη βραδινή τους προσευχή και στον ύπνο τους όλο εκείνο το αξέχαστο βράδυ.

Την άλλη μέρα, μετά τη Θεία Λειτουργία, η θεία μου άνοιξε το ντου-λάπι, για να πάρει το λιγοστό αλεύρι, και έμεινε άφωνη. Τι βλέπει; Το “λαδερό” γεμάτο λάδι μέχρι πάνω, και δυο σακούλες γεμάτες αλεύρι και μακαρόνια!!! Σ ταυροκοπήθηκε η γυναίκα πολλές φορές, δοξάζοντας και ευχαρι-στώντας τον Θεό και την Παναγία για το μεγάλο Θαύμα, αλλά δεν είπε σε κανένα τίποτα. Για δυο χρόνια ούτε το λάδι άδειαζε από το μπουκάλι, ούτε και το αλεύρι “σώθηκε” ποτέ, παρά την καθημερινή τους χρήση για έξι στό-ματα, για ανταλλαγή με άλλα τρόφιμα και για κρυφή ελεημοσύνη. Αλλά και το καντήλι παρέμεινε από τότε μέρα – νύχτα αναμμένο, μαρτυ-ρώντας με το άσβεστο φως του τη ζωντανή πίστη αυτής της ευλο-γημένης γυναίκας.

Από το βιβλίο “Εμπειρίες κατά την Θεία Λειτουργία” του Πρ. Στέφανου Αναγνωστόπουλου.

Πηγές: agioritikovima.gr – isagiastriados.com